

O raţă şi-a făcut cuibar într-un tufiş de brusturi şi aştepta nerăbdătoare să iasă răţuştele din ouă. Clocea de mult timp, ba chiar se săturase de atâta şezut!

În sfârşit, coaja ouălor a început să crape. Piu! Piu! Piu! se auzeau glasuri din toate părţile. Erau cinci ghemotoace pufoase şi galbene la culoare.

Apoi mama-raţă s-a uitat în cuibar. Rămăsese un ou, mai mare decât celelalte, care nu se mai spărgea şi ea nu ţinea minte să-l fi ouat.

– Am să mai clocesc puţin! a oftat ea şi s-a aşezat iar pe cuibar.

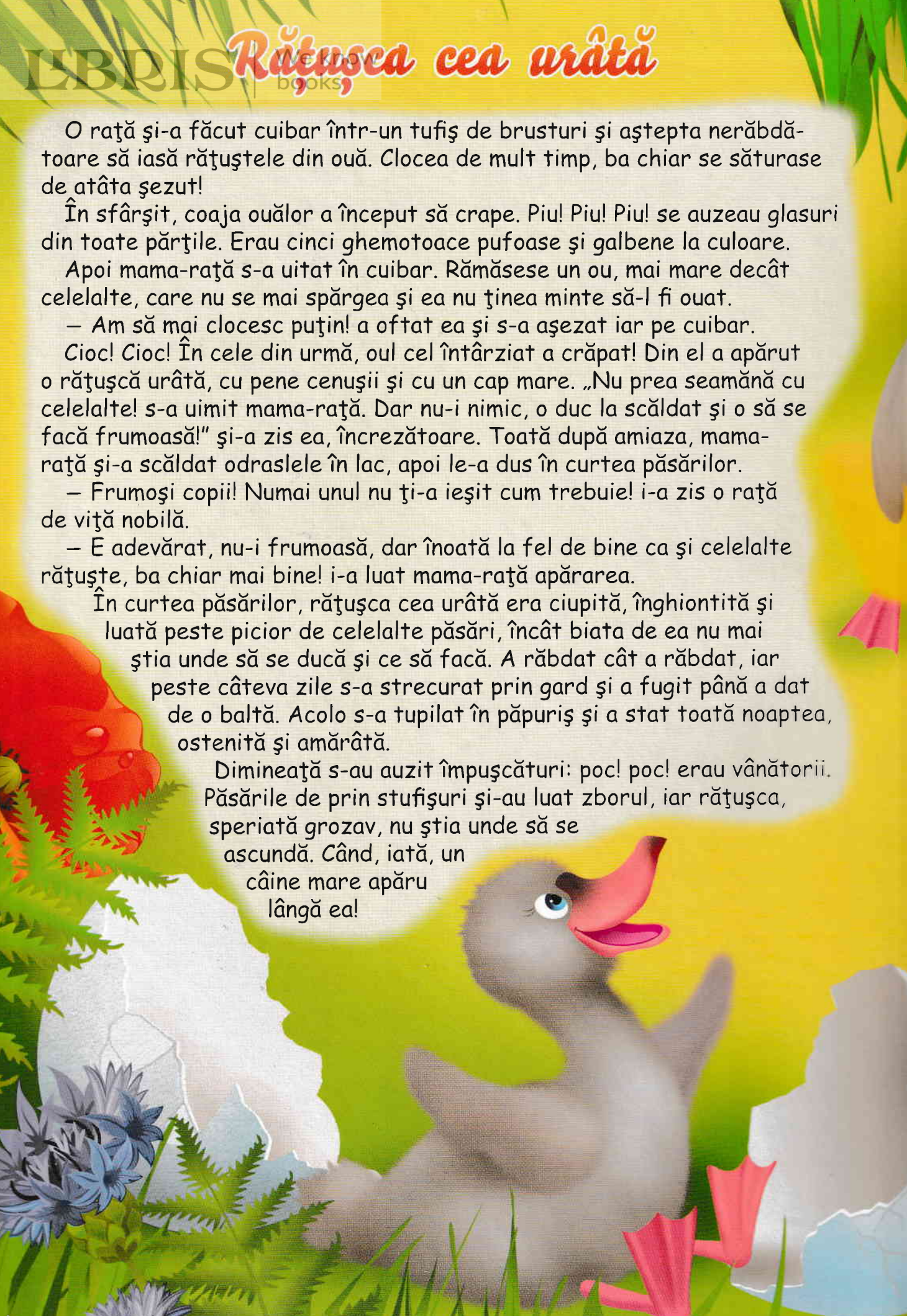
Cioc! Cioc! În cele din urmă, oul cel întârziat a crăpat! Din el a apărut o răţuşcă urâtă, cu pene cenuşii şi cu un cap mare. „Nu prea seamănă cu celelalte! s-a uimit mama-raţă. Dar nu-i nimic, o duc la scăldat şi o să se facă frumoasă!” şi-a zis ea, încrezătoare. Toată după amiaza, mama-raţă şi-a scăldat odraslele în lac, apoi le-a dus în curtea păsărilor.

– Frumoşi copiii! Numai unul nu ţi-a ieşit cum trebuie! i-a zis o raţă de viţă nobilă.

– E adevărat, nu-i frumoasă, dar înoată la fel de bine ca şi celelalte răţuşte, ba chiar mai bine! i-a luat mama-raţă apărarea.

În curtea păsărilor, răţuşca cea urâtă era ciupită, înghiontită şi luată peste picior de celelalte păsări, încât biata de ea nu mai ştia unde să se ducă şi ce să facă. A răbdat cât a răbdat, iar peste câteva zile s-a strecurat prin gard şi a fugit până a dat de o baltă. Acolo s-a tupilat în păpuriş şi a stat toată noaptea, ostenită şi amărâtă.

Dimineată s-au auzit împuşcături: poc! poc! erau vânătorii. Păsările de prin stufişuri şi-au luat zborul, iar răţuşca, speriată grozav, nu ştia unde să se ascundă. Când, iată, un câine mare apăru lângă ea!

El a întins botul
și a mirosit-o de câteva ori, apoi a
plecat de acolo fără să o înșface. „Doamne!
Sunt atât de urâtă! Nici câinii nu vor să mă
muște!” a oftat rățușca.

Mai târziu, când s-a făcut liniște, ea a ieșit din păpuriș și spre seară a
ajuns la un bordei, în care trăiau o bătrână, un motan și o găină. Motanul
știa să prindă șoareci, iar găina făcea ouă. Bătrâna nu vedea prea bine și i
s-a părut că rățușca era o rață mare și grasă care s-a rătăcit. A pus-o pe
cuibar, gândind că îi va face o mulțime de ouă. Rățușca a locuit la bătrână
trei săptămâni, dar ouă nu a mai făcut.

Într-o zi, a cuprins-o un dor de apă și o poftă grozavă să înoate. Ea a
ieșit din bordei și a pornit spre baltă. Și-a făcut un culcuș în trunchiul
unui copac putred, în care s-a adăpostit toată iarna.

Când a venit primăvara, pe suprafața lacului s-au așezat trei
lebede. Erau frumoase și pluteau atât de grațios. Rățușca s-a
apropiat sfioasă de ele. Când și-a plecat capul, ea a văzut în
oglindea apei o pasăre albă. Nu-și credea ochilor – era o lebdă și
ea! Celelalte lebede s-au apropiat și au dezmiardat-o cu pliscurile.
Rățușca s-a rușinat și și-a ascuns capul sub aripă, căci nu știa ce să
facă, era nespus de fericită!

A fost odată o fetiță drăgălașă pe nume Scufița Roșie. Într-o zi, maică-sa o trimise să-i ducă niște bucate bunicii, care locuia în pădure. Se porni Scufița Roșie și iată că în calea ei apăru un lup. Ea îl salută politicos și, din vorbă-n vorbă, îi povestește că merge la bunica. Atunci lupul o îndemnă să culeagă un buchetel de flori pentru bunică.

Scufița Roșie se abătu din drum și o luă prin pădure, iar lupul porni spre casa bunicii pe scurtătură. Curând ajunse la casa ei și bătău la ușă. Bătrâna însă știa ce lighioană rea e lupul. Îndată ce îl văzu venind, se ascunse în camera vecină.

